

מגנוס יחלץ

משומריו הצבא יוצאים בהמוניהם לטיול הגדול. וככל שהטיול נערך במקוה פרוצ'ניק נידח ומסוכן יותר - הרי ססתבך - מזעיקים את חיליק מגנוס... צינמ: מוסק פדר

בפסנת אלפא מיו שבפרו. היו שם צוותים לפגוע שלא הצליחו לאתר את הישראלי הנעדר. ערכנו הרבה עבודת הכנה וכשהגענו היינו מוכנים להתחיל בטיפוס לפסגה שבגובה 6000 מ'. איתרנו את גיית המטייל, בחריץ עמוק שבפסגת הקרח, השתלשלנו לעומק הקרחון וחילצנו אותו.

קשה לי לענות, מה בדיוק הכשיר אותי להיות במוקד של פעילות כזו. אני מניח שכל מה שעשיתי בחיי משתלב איכשהו בזה. הייתי תמיד מחובר לפעילות בשדה. בין אם בצבא, בין אם במסגרת פעולתי במנהל רשות שמורות הטבע בסיני, בין אם בעבודתי בשירות המדינה. למדתי לקרוא מפות. לקרוא שטח, לשרוד, לתכנן בדקדקנות ולפעול - לעצמים לבד. חילוץ של ישראלי, בין אם חי או מת, נתן סיפוק עצום. ראשית מעצם העובדה שמבצע מסתיים בצורה מוצלחת, השתכנתי היה טוב, האמצעים שהשתמשנו בהם היו נכונים וכדומה. אבל נוספת לכך תחושת השליחות. הצלת חייו, או השבת גופה למשפחתה... זהו באמת סיפוק מיוחד. אבל לא תמיד מדובר בדומה או בטררגדיה. יש גם דברים על גבול הקומדיה. למשל, מציאת נעדר חי - שלא בדיוק היה מדוע לעובדה שהוא נעדר... לא מוזמן מצאנו בחורה שנעדרה 17 יום. היא עכסה מאוד עלינו שהגענו לבוא ולהפריע לה בשלווה שאותה היא תפשה... אבל הרע מכל הוא נושא הסמים.

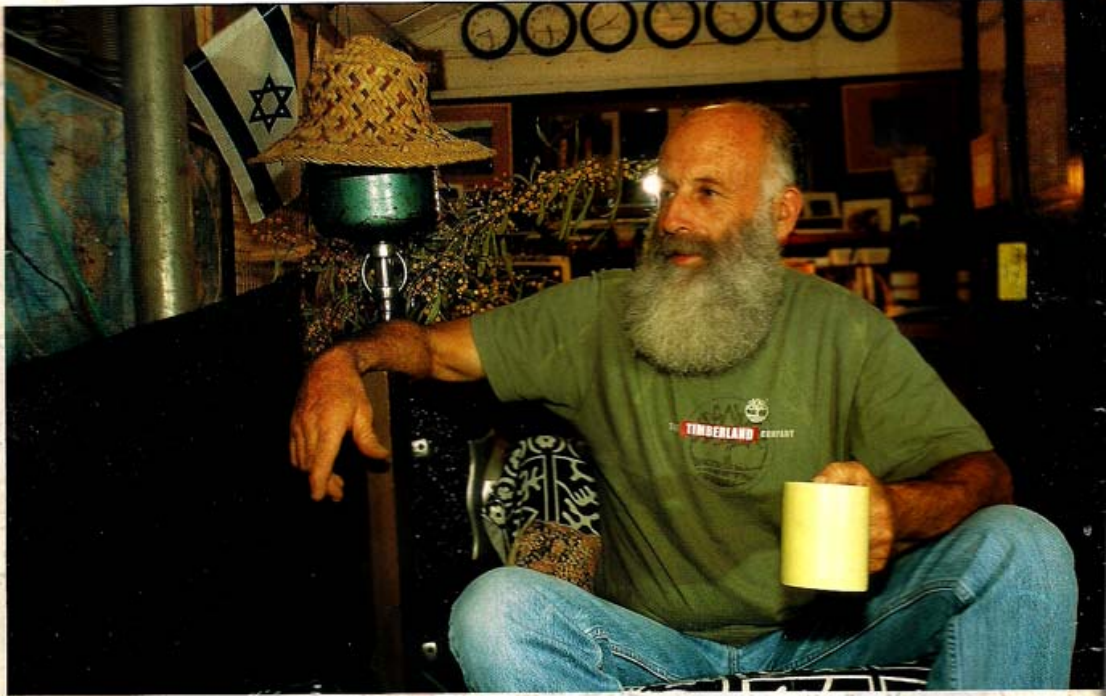
מבחינתי, הדבר הגדול ביותר אותו אהנו עושים הוא טיפול בנער ישראלי שנפגע מסמים בארץ ובעיקר בחייל. אני לא יכול להתחיל ולתאר בפניכם עד כמה הנושא טורא - ועד כמה הבעיה גדולה ורצינית יותר ממה שאדם

זה התחיל לפני כעשר שנים. חברת למטייל וחברות המבטחות את הנוסעים, ביקשו להקים גוף ישראלי נידח ובעל תושייה שיוכל לאתר ולחלץ נעדרים בפניות הנידחות של העולם. הפנייה הגיעה איכשהו אלי. הגשתי רשימה מקדמית של תנאים אותם ביקשתי - רובם ככולם בתחום העשייה עצמה, בתחום הביצוע. כשכל התנאים התקבלו, פניתי לחברים והקמתי את היחידה שלי. חברת אנשים שענינם לקריאה ומיניעם לסייע בחילוץ. מרכז המבצעים הוא כאן בצריף, ואסתי אשתי היא הקמבי"צית, שמרכזת את כל הפעילות. הדרישות האישיות מהתפקיד הן קשות. ברור שיש צורך וניסיון רב בתחומים בהם אנו עוסקים. אבל חשוב מכך הוא הבריות והחוסן הנפשי של המשתתף. מהרבה בחינות צריך להיות מווכיטס - לדעת ליהנות מהסבל. אחרת קשה עד בלתי אפשרי להחזיק מעמד החלק מהמשימות. למשל, באזור נהר הטוויצ'י שבבליביה, תקפו אותנו יתושים בגודל של פילים (טוב, כמעט). מאות אלפי יתושים רעבים תקפו החל מנהבוקר, גרמו לנו להרגיש כשקיות שוקו שמכל צד נועצים בהן קשים לשייה ומוצצים. ואנחנו לא באנו לעשות שיט ולברוח. אנחנו הגענו למצוא גופה של מטייל ישראלי שטבע בזמן שיט נהרות. שנעשה בצורה בלתי אחראית או מקצועית. זה לקח 20 ימים ארוכים שדרשו סבלנות, ידע והמון המון כוח סבל.

אנחנו יוצאים למשימת חילוץ לפי הזמנה. השלב הראשון הוא איסוף מודיעין קפדני. השטח, הסביבה, גורמים עוינים או מסייעים, בעיות מיוחדות שעלולים להתקל בהם, עדויות של אנשים שהיו שם. ברור שלפעמים הזמן הוא פקטור מאוד חשוב - אבל מודיעין מדויק חיוני להצלחה. למשל, הוועקנו לחילוץ נעדר שנעלם בעת התמוטטות קרח

מושב דקל ליד פתחת רפיח. שלושה מוחלטת. אנוחנ: בצריף הקטן, עמם הספריים, המדריכים, התמונות, המפות והקלסרים שמשמש כחמ"ל של חיליק מגנוס. חיליק רזה, זי גבוה מעטר בזקן מאפיר בעל מדים מרשימים, מדבר בשלווה התואמת להפליא את האווירה הלללית. עיניו לעומת זה, חודרות ונחנות, ומעבירות חלק מהאש שדוחפת את האיש החייכן הזה למבצעים ופעילות הרפתקנית קשה. פעילות ששכר אמת בצידה. השיחה קולחת כדרך של שיחות כאלו, נודדת מספטל הלימודים בגימנסיה הרצליה לשם מליק, ואני חלקנו ספטל לימודים משותף, נוספת 5000 מ' למרצתי קרוחן אלפא מיו בפרו. אשם חילצו חיליק וצוותו נופת מטייל ישראלי שנקלעה בחריץ שבקרוחן, מדרימה לים החולות הגדול שבמדבר המערבי, צוללת ומחמשת נעדר גנר הטוויצ'י בבליביה שם היא מלווה באין סוף יתושים רעבים. בסוף, הוזרת השיחה באופן כואב לבעיות סמים כאן בישראל. השיחה נעה מנושא לנושא, זורמת. לא נעצרת לרגע. "איזון נפשי אופטימלי, מקבלים בזמן תנועה" אומר חיליק, וכנראה שזו אחת הסכימות. לכך שהשיחה מאוזנת. ואולי היא נמשכת כל כך בקלילות כי היא פשוט מרתקת. וכך עובדות שעתים בשיחה וכמעט נשכחה ממני העובדה שאני באתי כדי לבצע עבודה, להציג את חיליק. מגנוס בפני קנאי אוטושטח...

אני מנסה ומצליח (חלקית) לנתב את חיליק שלוש מתחומי הפעילות שלו: טיולים, איתור וחילוץ נעדרים וטיפול בנער נפגע סמים. אבל אני מודה ומתודה, הכתבה היא חלקית ביותר ואין לי ספק שתותר רבים מהקוראים עם טעם של עוד. גם אותי...

אני משמש גם כמדריך טיולי

שטח במסגרת מועדון הלקוחות של לנד'רובר. אהבת השטח וההיכרות שאני מכיר את הארץ, מאפשרת לי ארגון טיולי עומק בהם אני מנסה להעניק כמה שיותר ערך מוסף למטיילים. בשבילי, טיול זו הפקה לכל דבר. אני מתכנן מראש מי מביא מה, איזה ציוד יהיה בכל רכב (החל ממים, דלק ועד חלקי חילוף), אני יודע בדיוק איפה נעצר ומה אומר בכל נקודה. למשתתפים אולי זה נראה קל ביותר, טיול שזורים באווירה ניונחה. מה שהם לא יודעים זה שאפילו האווירה נוצרת בתכנון מוקדם. בכלל, ההכנה המוקדמת מסייעת להעביר דברים בקלות - בטיול או בחילוץ. זה דומה.

אם אתה מבקש שאצין טיול אחד במיוחד, זה יהיה הטיול למדבר המערבי. בפעם הראשונה שטיילתי שם, הייתי לבד לגמרי - אני והגיפי. בכלל, לדעתי, ונדמה לי שכבר אמרתי את זה, האיוון הנפשי האופטימאלי לאדם מתקבל במצב של תנועה. שם לבד, במדבר המערבי הגעתי לאיוון האולטימטיבי. תנועה אינסופית במדבר נצחי וגדול. סיימתי את טיול הזה בסניעה ארוכה במיוחד שהתחילה ב-5 בבוקר ונמשכה לאורך 1000 ק"מ. בערב כבר הייתי בפגישה בקהיר וידעתי שלמדבר הזה אחזור - עם מטיילים.

התחלתי לעבוד על האישורים למעבד של רכבי 4x4 דרך סיני למצרים. זה לא היה פשוט כי המצרים הם עם בירוקרטי מאוד. צריך לדעת לקבל את זה, לזרום עם זה בקצב שלהם. צריך להבין שהבירוקרטיה שלהם אינה אישית נגדי אלא זו דרך ההתנהלות שלהם. לא אלאה אתכם בכל הפרטים והמעגים ואומר רק שלבסוף קיבלתי אישור בסיוע שני גנרלים מצריים בדימוס שהתחברתי איתם להעביר את הכלים יחד עם הכבודה. האישור היה בשמו של עסאר מוסר, או

שבים או יודעים. אחת הבעיות המרכזיות היא שמי שלא מטפל או נפגע מהנושא - לא יודע. משפחות בהן בן או בת נפגע מסמים ממש הרסות. אין להן את הכלים לטפל במשבר, הם נבדלים לגמרי. ראיתי משפחות שאיבדו את חיו גם או ביתם וחייהם אחרי זה קלים לעומת יוהם של משפחות שחזרו אליהם נפגע סמים ושה הביתה. למדנו כאנשים וכעם להתמודד עם שכול - לא למדנו להתמודד עם הסמים. לכן דעתי סמים רעים ממות. ועלי להאיר, בעיית געני הסמים גדלה ומתרחבת. היום יש כ-2000 צענים בשנה. אהנו מנסים לבלום את זה. אהנו שותפים פעולה עם אנשים טובים בישראל מטפלים בפגעים ומתמודדים עם הנושא. ככפר יזון, באשות עומרי פריש, כפר ראשון ומוביל סוג בעולם, הוכחנו שניתן לקחת נפגעי סמים החוזרים למעגל יצרני. זה מציל לא רק אדם - לא משפחה שלמה. את העבודה מתעלת הרשות שלחמה בסמים שבאשה עסד חיים מסינג. זהו אדם הנכון במקום הנכון. עושה עבודה שקטה, לא שוויץ ובעיולות. הוא יודע כשצריך לקחת חריות ולהנהיג צוות לפעמים תוך חיתוך פינות קפיפת סמכויות הכרחית. גם ד"ר גרינשפן משרד הבריאות וגם משרד החינוך נרתמו לנושא חשוב שמתחיל בלימוד הנושא. חובה ללמד את יעור ואת ההורים מהם סמים, איך הם עובדים למה הם גורמים. חשוב לכולם להבין הייחשבה"ה הגנטית של שיחי המריחואנה, אשל, הביאה לכך שהחומר הפעיל בהם הרבה הר מרוכז ושכן, גם מריחואנה יכולה להזיק. הידועה וההבנה, יתכן והבעיה תקטן. גם כאן גם בהודו. חשוב שנדע שבהודו יש אלפי נערים ידאליים מסוממים - לצערי, אני רואה אותם ואני שם - אבל אף אחד לא ממש מטפל בזה.

שר החוץ המצרי. למרות הספקנות של חלק מהגורמים אצלנו - זה היה אישור אמיתי. פה אני חייב לציין שהתדמית שיש לנו על המצרים, כאילו שם הכול מתנהל בחפיפניקיות ובחוסר סדר הוא ממש לא נכון. המצרים, לדעתי לפחות, אמינים בצורה בלתי רגילה. כשסוגרים איתם משהו זה צריך להיות מדויק וממורט - כי הם מקפידים על קוצו של יוד, אבל הם מקיימים את זה כלשונו. סגרת משהו עם המצרים, עמדת בתנאים הכתובים - לא תתקל בבעיה.

ואני בכל זאת נתקלתי בבעיה. הגעתי לאילת עם 25 ניידים. האיסור המטופש על כניסת ניידים ישראלים לסיני, הוכנס לחוזה השלום על ידי הצד הישראלי דווקא, אבל משהוכנס המצרים מתייחסים אליו בדקדקות. התברר, שכמה שעות לפני שהגעתי לגבול, התחלף מפקד המסוף המצרי והגיע מפקד חדש שלא ידע שלנו אושר המעבר. עמאר מוסא, היה בפריז. דרך לשכת אהוד ברק - אז ראש הממשלה, הצלחנו להגיע לבית המלון שלו ושם נאמר לנו "יתגיעו למסוף הגבול". יצאנו ויעברנו בכבוד מלכים. אגב, גם כאן התגלו לי הסוד והדיוק המצרי. מסרט להם בפירוט מדויק מה נושא כל רכב. במסוף המצרי היה ספר עם הפירוט המלא כפי שמסרנו. הכול נבדק בהתאם לספר. שוב, צריך להבין את הראש. בדיקה איטית, בירוקרטיה, זה חלק משיטת העבודה. צריך להבין, לקבל ולזרום עם זה.

הטיול, שכלל 25 כלים פרטיים ו-6 רכבי שירות עבר בהצלחה והיה מדהים. חוויה נקטת לכל מי שהשתתף בו. תכנון מוקדם כבד אמיתי.

נפדתי מחליק אחרי מספר
שנים. כפי שאמרת, את זה לא ציפיתי. זה לא היה שייך לי. כפי שציפיתם, צריך להבין, לקבל ולזרום עם זה.